

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 4, Precyzyjne i jasne, głębokie, przemieniające, komunikatywne i przegląd biblijny

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 4, Metodologia indukcyjna, Precyzyjna i jasna, Głęboka, Przemieniająca, Komunikatywna, a potem cały przegląd Biblii.

Chcemy w tym miejscu uzupełnić listę tego, co uważamy za przekonania dotyczące podejścia indukcyjnego, które za chwilę położymy podwaliny pod to, co faktycznie przedstawimy w zakresie procesu.

Powinno też być precyzyjne i konkretne, dokładne, precyzyjne, a konkretność jest kluczem zarówno do trafności, jak i oryginalności i głębi, czyli głębi. Im bardziej ogólne, im szersze, im bardziej nieprecyzyjne, tym większe prawdopodobieństwo, że będzie niedokładne, bo jeśli jest zbyt luźne, jeśli jest wystarczająco nieprecyzyjne, można to odebrać na różne sposoby, w tym błędnie sposoby i tym podobne.

Będąc nieprecyzyjnymi lub niesprecyzowanymi w naszej interpretacji, w rzeczywistości dochodzimy do czegoś, co jest dość szerokie, a kiedy zaczynamy to wypełniać, możemy uzupełniać szczegóły w sposób, który nie odzwierciedla dowodów samych pism świętych. Jest to także klucz do bycia precyzyjnym i konkretnym, do głębi, do penetracji, do głębi. W istocie specyfika jest praktycznie synonimem oryginalności i głębi, a szerokość lub niespecyficzność jest w istocie synonimem powierzchowności.

Tak naprawdę oznacza to, że podczas pracy z jakimkolwiek fragmentem celem powinno być: jakie jest znaczenie tego fragmentu w tym sensie, co ten fragment wnosi do całego kanonu Pisma Świętego? Jakiej prawdy naucza ten fragment w ramach kanonu Pisma Świętego, który nie jest nauczany w ten sam sposób, jak każdy inny fragment Pisma Świętego? Jaki jest wyjątkowy wkład tego fragmentu i znaczenie tego fragmentu w całym kanonie Pisma Świętego, tak że kanon Pisma Świętego byłby uboższy, gdyby tego fragmentu nie było? Teraz zdaję sobie sprawę, że to dość wysoki cel, trudny do osiągnięcia, więc próbujesz znaleźć tutaj coś, co jest w pewnym sensie unikalnym wkładem w cały kanon Pisma Świętego, więc nie możesz znaleźć żadnego innego fragmentu, który przekazuje tę prawdę w ten sposób, w ten specyficzny sposób. I może nie zawsze jest to możliwe do zrealizowania, ale myślę, że taki powinien być cel, w przeciwieństwie do interpretacji, czy też zastosowania, które wywodzi się z danego fragmentu, który równie dobrze mógłbyś wyprowadzić ze stu innych fragmentów w Biblii. To właśnie mamy na myśli mówiąc, że jesteśmy precyzyjni i konkretni.

Jakie jest dokładnie i konkretnie znaczenie tego fragmentu? Teraz także ważne jest, aby zachować jasność, jasność zarówno w zakresie myślenia, jak i komunikacji. Myśleć jasno, to znaczy myśleć bardzo ostrożnie i bardzo uważnie rozumować od dowodów do wniosków, ale także zachować jasność w komunikacji. Kiedy przekazujesz znaczenie tego fragmentu w nauczaniu lub głoszeniu, określ tak wyraźnie, jak to możliwe, co ten fragment mówi, czego uczy nas o Bogu, Bożym charakterze, Osobie Boga i Bożej woli wobec nas.

Istnieje szkoła myślenia, która sugeruje, że im głębiej i bardziej rygorystycznie pracujemy nad interpretacją dowolnego fragmentu, tym trudniej będzie jasno przekazać jego znaczenie. Że potrafisz być tak analityczny, tak rygorystyczny w swojej interpretacji, że faktycznie zrozumiesz ten fragment, że przekazywanie go osobom, które nie mają twojego poziomu wiedzy, będzie trudne, jeśli nie niemożliwe. Pozwolę sobie zasugerować, że moim zdaniem jest odwrotnie.

Powodem, dla którego często fragmenty lub ich znaczenie są przedstawiane w niejasny, niejasny i niezbyt dobrze przekazany sposób, nie jest to, że kaznodzieja lub nauczyciel przestudiował dany fragment tak dokładnie lub tak dobrze, tak rygorystycznie i tak dobrze go zna, ale wręcz przeciwnie, ponieważ osoba, kaznodzieja, nie rozumiała tego fragmentu wystarczająco dobrze. Osoba ta nie wyraziła się jasno, nie jest jasna w swoim myśleniu w odniesieniu do znaczenia tego fragmentu, dlatego też ten brak jasności w sposobie myślenia tego kaznodziei lub nauczyciela wyraża się w braku jasności w komunikację tej osoby. Przy założeniu, że wszystko inne jest takie samo, im lepiej coś rozumiemy, im pełniej, im głębiej rozumiemy dany fragment, tym większe jest prawdopodobieństwo, że będziemy w stanie go jasno przekazać osobom, które nie mają naszego poziomu zrozumienia .

Prowadzi to oczywiście do tego, jak mówię, bycia przenikliwym i głębokim. W zasadzie o tym rozmawialiśmy. Dopiero w momencie znalezienia wnikliwej i głębokiej interpretacji Pismo Święte staje się dla nas ekscytujące i pomocne.

I to naprawdę jest zgodne z ich własną naturą, ponieważ jest całkiem jasne, że te pisma są głębokie. Używając wyrażenia Meyera Sternberga, Biblia jest gruba. Te fragmenty mają głębię.

Cóż innego wyjaśniałoby fakt, że w ciągu ostatnich 2000 lat Kościół poświęcił swoje największe umysły interpretacji tych tekstów, a mimo to w ciągu ostatnich 50 lat doszliśmy do lepszego zrozumienia znaczenia tych tekstów niż w 2000 lat wcześniej? Można to wytłumaczyć jedynie naturą Biblii pod względem jej solidności, grubości i głębi. Zatem znowu zajmowanie się Biblią na powierzchniowym poziomie nie oznacza tak naprawdę zajmowania się nią zgodnie z jej własnym charakterem, zgodnie z jej własną naturą. W istocie, chociaż często nie jest to zamierzeniem, takie jest znaczenie Pisma Świętego.

Traktuje je jako powierzchowne, podczas gdy w rzeczywistości są głębokie. Kiedy głośisz lub nauczasz, oryginalne i głębokie spostrzeżenia sprawiają, że ludzie naprawdę interesują się tym, co masz do powiedzenia. Po pierwsze, nawet dla tych, którzy nie mają skłonności intelektualnych, jest to stymulujące intelektualnie.

Ale jest to również, co jest jeszcze ważniejsze, stymulujące duchowo. Ludzie wychodzą po takim kazaniu i mówią: Czytałem ten fragment wielokrotnie lub znam go przez całe życie i nigdy tak naprawdę go nie rozumiałem. Teraz widzę, że przemawia do mnie w sposób, o jakim nigdy nie myślałam, że może.

Jeśli chodzi o głoszenie i nauczanie, mógłbym po prostu powiedzieć, że wygłoszenie, powiedzmy, ekscytującego, stymulującego i wciągającego kazania w oparciu o jego spryt, zdejmuje z barków kaznodziei duży ciężar. Pozwólcie Pismu działać. Pozwólcie Pismu i sprytowi Pisma Świętego, moglibyśmy powiedzieć, używając sprytnego teraz w najlepszym tego słowa znaczeniu.

Pozwól, aby podekscytowanie ukryte w samym tekście uczyniło twoje głoszenie i nauczanie ekscytującymi. Nie musisz pracować nad tym, aby głoszenie Słowa było ekscytujące. Jeśli głoszenie Słowa będzie prowadzone dobrze, to znaczy, jeśli faktycznie odzwierciedla głęboką interpretację, będzie to samo w sobie ekscytujące.

Nie oznacza to oczywiście, że nie ma miejsca na rozwijanie umiejętności komunikacji homiletycznej i pedagogicznej, przepowiadania i nauczania komunikacji. Starożytni, na przykład Arystoteles, mówili o konieczności zarówno ars intelligendi, jak i ars explicandi, sztuki zrozumienia, czyli interpretacji Pisma Świętego, oraz sztuki komunikacji, explicandi, czyli głoszenia, nauczania, poradnictwa lub jakiegokolwiek innej formy tej komunikacji trwa.

Musisz uwzględnić zarówno zrozumienie, jak i komunikację. Obydwa wymagają umiejętności, ale sugeruję tutaj, że nie można ich całkowicie rozdzielić. Kiedy w swoim głoszeniu i nauczaniu zaangażujesz się w głęboką, solidną interpretację Pisma Świętego, twoja komunikacja będzie w tym zakresie bardziej wciągająca, bardziej ekscytująca i najlepsza z możliwych.

Zatem zgodnie z sugestią powinno być oryginalnie i kreatywnie. Mówimy tutaj o kreatywności polegającej na reprodukcji, a nie na produkcji. Niektórzy ludzie uważają, że oryginalna lub twórcza interpretacja Biblii obejmuje coś oryginalnego w tym sensie, że jest to coś, o czym pomyślałem, a co w rzeczywistości nie mieści się w zamierzeniach komunikacyjnych samego pisarza biblijnego.

Nie chodzi o wymyślenie czegoś oryginalnego czy twórczego, to znaczy o stworzenie czegoś oryginalnego, ale o bycie oryginalnym w wydobywaniu znaczeń, które już istnieją, które zostały już stworzone. To autor, o którym mówiliśmy wcześniej, autor

domniemany tworzy znaczenie. Musimy być oryginalni w odtwarzaniu i odtwarzaniu istniejącego znaczenia.

Howard Kiss, o którym wspominałem wcześniej, wykładał w Princeton, przez lata wykładał indukcyjne studium Biblii w Princeton Theological Seminary, stwierdził, że praca tłumacza bardziej przypomina pracę dyrygenta lub wykonawcy niż praca kompozytora. Nie chodzi więc o bycie oryginalnym czy kreatywnym w zakresie tworzenia nowych pomysłów na podstawie tekstu, ale o wyprowadzenie z tekstu pomysłów, które w nim są, ale nie są tak oczywiste, i oczywiście o zrozumienie ich w nowy i twórczy sposób. Uważamy, że to naprawdę prowadzi do studiowania Biblii, które ma charakter twórczy, to znaczy spotkanie biblijne jako wydarzenie, tak że kiedy angażujemy się w interpretację fragmentu biblijnego, w rzeczywistości w pewnym sensie odtwarzamy objawieniowe doświadczeniem, doświadczeniem Boga objawiającego się autorowi i przez autora nam.

Najlepiej byłoby to oczywiście wyrazić w naszym głoszeniu i nauczaniu. Studiowałem, jak wspominałem na początku naszych prezentacji, na Uniwersytecie Spring Arbor. To mała uczelnia w południowym Michigan.

Jednym z moich bardzo formujących profesorów był profesor studiów biblijnych W. Ralph Thompson, który był genialnym człowiekiem i sam bardzo utalentowanym nauczycielem. Studiował, a przynajmniej brał udział w jednym lub dwóch kursach, pod kierunkiem wielkiego profesora Princeton Howarda Tillmana Kista. Kist zwykł spędzać lato, tak jak ja to robię w tym tygodniu.

W miesiącach letnich nauczał w różnych miejscach poza Princeton, w tym w Winona Lake School of Theology. To tam Ralph Thompson siedział pod nauką Kista. Tam wziął udział w kursie Kista dotyczącym Księgi Jeremiasza.

Thompson powiedział mi, że miało to miejsce wiele lat po tym, jak wziął udział w kursie, który pod koniec jednej z sesji lekcyjnych, kiedy Kist skończył nauczanie na temat fragmentu Jeremiasza, klasa była tak poruszona jego nauczaniem i mocą słowa Bożego, które przeszło przez Jeremiasza w nauczaniu Howarda Tillmana Kista, że przez pełne pół godziny nikt w tej klasie nie mógł się poruszać. Zajęcia dobiegły końca, ale nikt nie był w stanie opuścić sali. Kiedy Thompson powiedział mi to jakieś 30 lat po tym wydarzeniu, w jego oczach pojawiły się łzy.

Było to dla niego nadal bardzo kształtujące doświadczenie. To właśnie powinna czynić Biblia i na czym powinno polegać nauczanie i głoszenie Biblii. Prowadzi to oczywiście do numeru 14.

To powinno ulegać przemianie. Wiąże się to oczywiście z objawieniem Boga. Ujawnia objawienie.

Objawia nam Boga. Odsłania nam także, oczywiście, świat z Bożego punktu widzenia i nas samych. Mój promotor i bardzo dobry przyjaciel, wielki znawca Nowego Testamentu Jack Dean Kingsbury, mówił o Biblii przedstawiającej alternatywny pogląd na rzeczywistość.

To znaczy, że sprawia, że widzimy świat. Sprawia, że inaczej patrzymy na rzeczywistość. Sprawia, że inaczej siebie postrzegamy.

Jedno z wielkich stwierdzeń w Nowym Testamencie odnoszące się do słowa Bożego i rzeczywistości odnosi się do Pisma Świętego, autor miał oczywiście na myśli to, co dla nas byłoby przede wszystkim, w najbardziej bezpośrednim sensie, Pisma Starego Testamentu znajdują się w 4. rozdziale Listu do Hebrajczyków. Oczywiście o tym pamiętacie. Albowiem Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, rozeznające myśli i zamiary serca. Przed Nim żadne stworzenie nie jest ukryte, lecz wszystkie są otwarte i obnażone przed oczami Tego, z którym mamy do czynienia.

Tak naprawdę sens tego stwierdzenia jest taki, że tak naprawdę nie znamy samych siebie. Nie znamy swojego wnętrza. Nie znamy naszych serc, dopóki słowo Boże nie otworzy naszych najskrytszych jaźni i nie objawi naszych serc, nie objawi nam samych siebie.

To jest funkcja słowa. Dlatego mówię, że wiąże się to z odkryciem nie tylko Boga, ale i świata, alternatywnego spojrzenia na rzeczywistość, a nawet nas samych. Właśnie dlatego Jakub, nawiasem mówiąc, jak zobaczymy w dalszej części tej serii, Jakub będzie odnosił się do Słowa, czyli do Prawa, jako do Pisma Świętego, do Słowa Bożego, jako do lustra, i my się z nim utożsamiamy jako lustro.

Dopiero gdy spojrzymy na słowo, tak naprawdę widzimy siebie. A potem w końcu trzeba to zakomunikować. Często mówi się, że tak naprawdę nie rozumiemy czegoś, dopóki się tego nie nauczymy.

Wszystko można w pełni zrozumieć dopiero po przekazaniu. Dopiero gdy postawisz sobie zadanie przekazania czegoś, zrozumiesz to w pełni. Zatem znowu zataczamy koło.

Jest to szczególnie istotne dla osób pełniących służbę chrześcijańską. Ale z drugiej strony wszyscy chrześcijanie są oczywiście duchownymi. Wiesz to.

Kapłaństwo wierzących, abyśmy wszyscy byli zaangażowani w przekazywanie Pisma Świętego, ale przede wszystkim, oczywiście, zawodowo byli to szafarze chrześcijańscy.

Zatem interpretujesz Pismo Święte, co jest podstawą komunikowania Pisma Świętego, ale znowu jest to coś w rodzaju spirali. Komunikując się, faktycznie lepiej rozumiesz Pismo Święte, co prowadzi następnie do lepszego ich przekazywania, co prowadzi do dalszej komunikacji. Czy to nie piękne, jak życie toczy się spiralą, zamiast być na przykład linią prostą? No cóż, tak naprawdę wszystko, o czym rozmawialiśmy do tej pory, to prolegomena tego, co chcemy teraz zrobić, czyli po założeniu podstaw teoretycznych zasugerować proces, metodyczny proces optymalnego zrozumienia Słowa Bożego, zarówno w jego pierwotne znaczenie, interpretacja oraz pod względem współczesnego znaczenia, zawłaszczenia lub zastosowania.

Tak naprawdę istnieją trzy sposoby lub trzy możliwe procedury. Wszystko to jest roboczą hipotezą przedstawioną do rozważenia. Pierwsza to interpretacja, a pierwsza to sposób, w jaki zazwyczaj myślimy o studiowaniu Biblii, interpretacja poszczególnych fragmentów lub fragmentów księgi, ale także interpretacja księgi jako całości lub rozszerzonej części księgi, interpretacja większych fragmentów fragmentu lub nawet całej księgi oraz zajmowanie się interpretacją tematu lub kwestii w całej Biblii lub w całej jej części, na przykład wyrok u proroków lub znaczenie przymierza w Starym Testamencie, lub znaczenie, powiedzmy, znaczenie królestwa Bożego w całej Biblii, zarówno w Starym, jak i Nowym Testamencie.

Teraz spędzimy większość czasu na pierwszym z nich, a następnie porozmawiamy o tym, jak skupić się na badaniu, poszczególnych fragmentach lub fragmentach książki, a następnie porozmawiamy o tym, jak można dostosować wiele to, o czym tutaj mówimy, dotyczy innych obszarów badań, to znaczy interpretacji całej księgi lub jej rozszerzonej części lub interpretacji tematu lub zagadnienia w całej Biblii. Jednakże pierwszą rzeczą, na której koncentrujemy się w naszych badaniach, jest skupienie się na obserwacji. Podstawowa rola obserwacji wynika właściwie z zasady indukcji.

I znowu, jeśli indukcja lub skoro indukcja wiąże się z przejściem od faktu, że indukcja jest podejściem dowodowym i wiąże się z przejściem od dowodu do wniosku, to oczywiście przede wszystkim konieczne jest zapoznanie się z dowodem, a osiąga się to poprzez proces obserwacji, realizowany poprzez proces obserwacji. Obserwacja to coś więcej niż tylko czytanie słów na stronie. Wymaga to bycia w pełni świadomym tego, co jest, w pełni świadomym tego, co jest.

Jak ktoś powiedział, widzenie nie jest tak łatwe, jak się wydaje, ani patrzenie nie jest tak łatwe, jak się wydaje. Obserwacja, naprawdę, ponieważ podczas obserwacji pomijamy tak wiele rzeczy. To naprawdę jest dyscyplina, którą trzeba dobrze obserwować.

Sherlock Holmes mówi oczywiście, że to Arthur Conan Doyle wkładany czasami Sherlockowi Holmesowi w usta, świat jest pełen oczywistych rzeczy, których nikt bynajmniej nie zauważa. I to jest jeden z problemów. Przybyliśmy . Przyzwyczailiśmy się do tego, czego możemy się spodziewać.

Przyzwyczajiliśmy się do oczekiwań. To się dzieje na świecie. O tym właśnie mówi Sherlock Holmes.

Świat jest pełen oczywistych rzeczy, których nikt bynajmniej nie zauważa. Ponieważ nauczyliśmy się, czego się spodziewać. A jest tam mnóstwo rzeczy, na które tak naprawdę nigdy nie zwracaliśmy uwagi i nie zdajemy sobie sprawy z ich obecności w świecie.

Ale dotyczy to także Biblii. W pewnym sensie im lepiej się rozumie, tym lepiej się rozumie, lub im bardziej zaznajomiona jest z Biblią, w pewnym sensie tym mniej jest ona w stanie zaobserwować, jeśli chodzi o dokonywanie oryginalnych obserwacji. Powtórzę raz jeszcze, ze względu na siłę oczekiwań.

Po prostu czytamy różne rzeczy, nieświadomi ich obecności. Podczas mojego nauczania uczniowie wielokrotnie pytali mnie: jak mogłem to przeoczyć w tym fragmencie? Oczywiście, to tam. To oczywiste, ale ja tego nie widziałem.

Prawdę mówiąc, dość często najgłębszy wgląd w fragmenty polega na wskazywaniu rzeczy, które tam są, są oczywiście obecne, gdy już się je wskaże, ale ludzie nigdy wcześniej ich nie widzieli. Wszystko to oznacza, że naprawdę musimy zachować ostrożność w odniesieniu do całego procesu obserwacji. Istnieją trzy poziomy obserwacji.

Pierwszy poziom to książka jako całość. Rozpoczęcie od obserwacji książki jako całości odzwierciedla ponownie zasadę, którą wyraziliśmy kilka chwil temu, a mianowicie, że książka jest podstawową jednostką literacką. Tak więc, kiedy zaczynamy od obserwacji książki jako całości, a przy okazji, wiąże się to z przeglądem książki jako całości, ponieważ książka jest rozszerzoną jednostką materiału, obserwujemy ją, stojąc z boku i przyglądając się jej .

Podobnie do tego, co zrobilibyśmy, udając się na, powiedzmy, taras widokowy wysokiego budynku, na przykład Empire State Building, i patrząc na cały otaczający nas obszar, badając rozległy obszar wokół nas. To właśnie robimy w obserwacji książki. Polega na przeglądzie książki.

Stojąc z tyłu i uzyskując poczucie szerokiego ruchu książki jako całości. Zatem pierwszym poziomem jest książka jako całość, przegląd książki jako całości, a następnie przegląd części jako całości. Znowu cofnijmy się i poczujmy opływ mniej lub bardziej rozległych jednostek materiału.

Cały dział w książce lub cały segment w książce. Trzeci poziom to skupiona obserwacja poszczególnych fragmentów książki. Obejmuje to szczegółową obserwację lub szczegółową analizę poszczególnych słów lub zdań we fragmencie.

Zauważysz, jak trzy poziomy obserwacji odnoszą się do trzech poziomów materiału zawartego w Biblii. Księga jako całość, Biblia jest podstawową jednostką literacką księgi, lecz w każdej księdze znajdują się mniej lub bardziej rozbudowane jednostki składające się z materialnych, jednolitych części. A jeśli chcesz, żeby twoja metoda była prawdziwa i odpowiadała naturze Biblii, twoja metoda musi uwzględniać uwagę, jak widzisz, na tych rozszerzonych jednostkach w księdze, ponieważ one tam są.

Stanowią część kompozycji tej książki. Ale oczywiście książka nie składa się tylko z szerszych jednostek i tym podobnych. Istnieją oczywiście również szczegóły w materiale, pojedyncze zdania i słowa, dlatego też zajmujemy się nimi również na trzecim poziomie obserwacji.

Zacznijmy od przeglądu książki jako całości. I... Ważne jest, aby zacząć od przeglądu książki jako całości, ponieważ nie tylko przeglądając książkę jako całość, zaczynamy od miejsca, w którym zaczyna pisarz. Wiecie, pisarze, a to wyraźnie dotyczy pisarzy biblijnych, nie piszą pojedynczych zdań czy akapitów, a potem przypadkowo łączą je ze sobą.

Istnieją podstawy, aby wierzyć, że księgi naszej Biblii są starannie zaplanowane, tak że nasi autorzy rzeczywiście usiedli i rozważyli plan całej księgi, plan, cały plan, a następnie napisali poszczególne części, szczegóły, zgodnie z plan, który mieli na myśli przez cały czas, więc przeglądając książkę, zaczniemy od tego, co robi autor, tak naprawdę od planu całej książki. Ponadto ważne jest, aby zacząć od przeglądu księgi, ponieważ interpretując dowolny fragment, jeśli zamierzasz interpretować dowolny fragment kontekstowo, będziesz musiał zinterpretować go w świetle jego funkcji w całej książce. Zatem zaczynając od przeglądania księgi tak naprawdę tworzymy, właściwie zapoznajemy się, można tak rzec, z sąsiedztwem dowolnego fragmentu.

Nie możesz tak naprawdę zinterpretować żadnego fragmentu, jeśli najpierw nie zapoznasz się z sąsiedztwem tego fragmentu z kontekstem książkowym tego fragmentu i nie zapoznasz się z fragmentem książki, kontekstem książkowym dowolnego fragmentu, przeglądając książkę. Zatem zaczynasz od przeglądu księgi, następnie przechodzisz do poszczególnych fragmentów i wtedy będziesz w stanie zinterpretować ten pojedynczy fragment w świetle jego umiejscowienia w książce. Jeśli chodzi o badania książek, sposób, w jaki to robimy, obejmuje zasadniczo sześć faz.

Dlatego najpierw przyjrzymy się im. Pierwsza polega na identyfikacji materiałów zawartych w książce. W rzeczywistości dzieli się to na dwa rodzaje materiałów.

Przede wszystkim identyfikacja materiałów ogólnych zawartych w książce. Zasadniczo dotyczy to pytania, które zadajemy sobie i odpowiadamy na nie w trakcie czytania książki : co wydaje się być głównym tematem treści tej książki? Co wydaje się być

głównym tematem tej książki? Są trzy, a właściwie cztery główne możliwości. Jeśli chodzi o ogólny materiał, każda księga biblijna będzie zawierała jedną z tych czterech rzeczy.

Pierwsza, o której wspomnę, ma charakter ideologiczny. Czy głównym celem treści tej książki jest prezentacja idei? Jeśli tak, to mówimy, że materiały ogólne mają charakter ideologiczny. To wyraźnie widać w każdym liście.

Na przykład ogólne materiały Listu do Rzymian mają charakter ideologiczny. Ty oczywiście troszczysz się o osoby z Listu do Rzymian, na przykład o Abrahama. Ale zauważysz, że List do Rzymian nie jest przede wszystkim o Abrahamie.

O ile Abraham jest wspomniany w Liście do Rzymian, ma to na celu przedstawienie idei. Oczywiście w tym przypadku idea usprawiedliwienia przez wiarę. Zatem głównym tematem Listu do Rzymian są idee.

Koncentrujemy się na pomysłach. Dlatego mówimy, że ogólne materiały Rzymian są ideologiczne. Swoją drogą, kolejnym przykładem ideologicznego materiału ogólnego, jak sądzę, byłby Hiob.

Jak wiecie, Księga Hioba nie jest przede wszystkim poświęcona Hiobowi. To znaczy, mógłbyś zastąpić Hioba kogokolwiek innego, kto miał takie same doświadczenia, i miałbyś tę samą książkę. Zatem osoba Hioba, Hioba jako osoby, nie jest istotna w Księdze Hioba.

Przynajmniej nie zasadniczo znaczące. To, co istotne, przede wszystkim znaczące w Księdze Hioba, to idea i zgłębianie idei, przepracowanie idei, zrozumienie idei, cierpienia pozornie sprawiedliwych. Drugi rodzaj materiału ogólnego ma charakter historyczny.

Wspomniałem tutaj o Psalmie 78, ale podam inny przykład, a mianowicie jeden z psalmów historycznych. W rzeczywistości opisuje historię postępowania Boga ze swoim ludem, Izraelem, aż do czasu napisania Psalmu.

Innym przykładem może być Księga Amosa, gdzie Księga Amosa dotyczy przede wszystkim wydarzeń towarzyszących sądowi Bożemu nad północnym królestwem Izraela. Tak naprawdę wydarzenia, które prowadzą do sądu Bożego nad Jego ludem, Izraelem, oraz wydarzenie sądu Bożego nad samym Izraelem. Ponownie, w Amosie dzieją się inne rzeczy, ale tak naprawdę skupiamy się na wydarzeniach i to właśnie mamy na myśli, mówiąc o ogólnych materiałach historycznych. Chodzi przede wszystkim o treść książki, o przedstawienie wydarzeń.

Nawiasem mówiąc, innym przykładem ogólnych materiałów historycznych byłby Exodus. Przepraszam, popełniłem błąd w tym względzie. Nie Wyjścia, ale Księga

Liczb, gdzie Liczby zajmują się przede wszystkim wydarzeniami, które mają miejsce w życiu Izraela, podczas gdy Izrael oczywiście wędruje przez pustynię, jedno wydarzenie po drugim.

Trzeci rodzaj materiału ogólnego to materiał biograficzny. Jeśli głównym celem treści książki jest przedstawienie osób, wówczas mówimy, że materiały ogólne mają charakter biograficzny. Myślę, że jest to wyraźnie widoczne w przypadku Rut, Księgi Rut, gdzie tak naprawdę uwaga skupia się nie tyle na wydarzeniach czy ideach, chociaż one są obecne, ile na osobach.

Osoba Rut, osoba Noemi, osoba Boaza oraz sposób, w jaki te osoby odnoszą się do siebie, odpowiadają sobie nawzajem i pomagają sobie nawzajem. To naprawdę skupia się na osobach. Kolejnym rodzajem materiału ogólnego byłby materiał geograficzny.

Dysponujemy materiałami o charakterze ogólnym, gdy głównym celem jest prezentacja miejsc. I oczywiście masz tu kilka oczywistych przykładów. Myślę, że jednym z bardziej oczywistych przykładów jest Księga Jozuego, gdzie jest oczywiście mowa o trosce, ale jest też nacisk na ziemię.

W rzeczywistości miejsca, ziemia, oczywiście ziemia Kanaan, i miejsca w tej krainie, względy geograficzne, naprawdę przewyższają nawet troskę o osoby z Księgi Jozuego. Księga Jozuego nie jest przede wszystkim o Jozuem. Chodzi przede wszystkim o ziemię, podbój i podział ziemi.

Jeśli faktycznie zadajesz sobie pytanie, czy ziemia ma znaczenie w programie Księgi Jozuego ze względu na Jozuego, czy też Jozue ma znaczenie ze względu na tę ziemię, myślę, że odpowiedź jest całkiem jasna. W przypadku Księgi Jozuego osoba Jozuego ma znaczenie ze względu na rolę, jaką odgrywa w stosunku do ziemi, ponieważ przewodzi w podboju ziemi, a także dlatego, że uczestniczy przede wszystkim w podziale ziemi. To postępowanie geograficzne, położenie geograficzne i posiadanie geograficzne nadają osobie Jozuego znaczenie w Księdze Jozuego, a nie odwrotnie.

W przypadku Wyjścia myślę, że macie ogólne materiały geograficzne, ponieważ tak naprawdę Wyjście dotyczy przede wszystkim przemieszczania się Izraela z ziemi egipskiej, Goszen w ziemi egipskiej, przez Morze Czerwone i przez pustynię do góry Synaj, ze miejsca, z jednego miejsca do drugiego. W istocie w Księdze Wyjścia ziemia egipska jest nie tyle miejscem samym w sobie, co rodzajem egzystencji. Innymi słowy, miejsce to ma znaczenie w Księdze Wyjścia.

Wszystko zależy od miejsca. I znowu Mojżesz jest oczywiście bardzo znaczący w Księdze Wyjścia. Nie ma mowy, że nim nie jest.

Ale znowu, Księga Wyjścia, jeśli czyta się Księgę Wyjścia na jej własnych warunkach, jasno pokazuje, że znaczenie Mojżesza jest podporządkowane roli, jaką odegrał w wyprowadzeniu Izraela z Egiptu na górę Synaj. Nawiasem mówiąc, kiedy Bóg po raz pierwszy zaczepił Mojżesza na zboczach Synaju, sam oczywiście opuścił ziemię egipską lub uciekł z niej w tym momencie, na początku, w tych rozdziałach Księgi Wyjścia, około trzeciego rozdziału Wyjścia, kiedy Bóg po raz pierwszy zaczepia Mojżesza, Bóg mu mówi, poleca Mojżeszowi, mówiąc: Wyprowadzisz mój lud z Egiptu na to miejsce. I mówi, że będą mi oddawać cześć na tej górze.

A Księga Wyjścia osiąga swój punkt kulminacyjny, naprawdę punkt kulminacyjny, w momencie budowania przybytku na górze, na Synaju, i chwały Bożej Szekina, która zstępuje na przybytek tam, w tym miejscu. Naprawdę ważne jest, aby wskazać tylko jeden z nich jako ogólny materiał każdej książki. Wspomniałem, że często, właściwie zazwyczaj, masz więcej niż jednego z nich.

Dość często w książce będą obecne wszystkie cztery z nich. Ważne jest jednak, aby wskazać jeden z nich jako główny temat książki. Można by powiedzieć: cóż, dlaczego nie można zidentyfikować dwóch lub trzech z nich jako ogólnych materiałów w konkretnej książce? Gdyby tak zrobić, naprawdę powiedziałbyś, że głównym przedmiotem zainteresowania treści tej książki jest związek, powiedzmy, pomiędzy względami ideologicznymi, biograficznymi i geograficznymi.

W takim przypadku byłoby to oczywiście w zasadzie możliwe, ale jest to rodzaj rzeczy, które mogą robić współcześni pisarze, ale starożytni nie. Starożytni pisarze nie byli zazwyczaj aż tak skomplikowani, jeśli chodzi o sposób konstruowania rzeczy. Dlatego prawie nigdy w Biblii nie skupiamy się na relacji, złożonej relacji różnych rzeczy.

W księgach biblijnych panuje raczej prosty nacisk, proste skupienie. Nie jest to kwestia wyłączna, ale jest to proste skupienie się na ideach, wydarzeniach, osobach lub miejscach. Jaki jest zatem cel identyfikacji materiałów ogólnych? Jakiego rodzaju zapłata jest zapłatą interpretacyjną? Czy będzie możliwość zrobienia tego w punkcie obserwacji? Cóż, po pierwsze, to pomaga; pomoże nam to skoncentrować się na głównych elementach książki, gdy już zajmiemy się interpretacją.

Jeśli na przykład ogólny materiał danej książki ma charakter biograficzny, doprowadzi nas to do zbadania prezentacji i znaczenia głównej osoby lub osób przedstawionych w tej książce. Innymi słowy, doprowadzi nas to do skupienia się na studiach nad charakterami tej książki. Wspomniałem wcześniej, że Abraham jest wspomniany w Liście do Rzymian.

Jeśli ktoś poważnie podchodzi do ideologicznego charakteru lub ogólnych materiałów ideologicznych Listu do Rzymian, mimo że jest tam mowa o Abrahamie, nie byłby skłonny do badania charakteru Abrahama w Liście do Rzymian. Byłoby to swego

rodzaju sprzeczność z ogólnymi materiałami tej księgi, ponieważ List do Rzymian nie dotyczy przede wszystkim Abrahama jako charakteru, ale raczej Abrahama jako przykładu lub okazji do zgłębienia idei usprawiedliwienia przez wiarę.

Zatem bardziej zgodne z ogólnymi materiałami Listu do Rzymian byłoby, gdy dojdiesz do interpretacji, skupienie się na badaniu idei, znaczeniu głównych idei zawartych w Liście do Rzymian, a nie na znaczeniu głównych osób lub głównych postaci w obrębie Listu do Rzymian. ta księga, która byłaby odpowiednia w Księdze Rodzaju, która zawiera ogólne materiały biograficzne, w których Abraham jest rzeczywiście przedstawiony pod kątem ważności jego charakteru, tak że prezentacja idei jest w Księdze Rodzaju stosunkowo mniej znacząca niż prezentacja osób i dlatego też, mając to na uwadze, sięgając po Księgę Rodzaju w interpretacji, skupiasz się na osobach lub postaciach, a nie na przedstawieniu idei jako takich w tej księdze. Jest to zatem jeden cel lub jeden powód identyfikacji materiałów ogólnych. Kiedy już dotrzemy do interpretacji, pomoże nam to skupić się na najbardziej istotnych cechach.

W rzeczywistości będzie to również wskazywać na strukturę książki, zwłaszcza na jej liniowy rozwój. Główne jednostki i podjednostki książki, podział książki, będą bezpośrednio powiązane i można je bezpośrednio wyprowadzić z tego, co uznasz za materiały ogólne. Wróć do tego za chwilę, gdy przyjrzymy się drugiej fazie badania książki, czyli identyfikacji struktury książki.

Jednak to, co uznasz za materiał ogólny, będzie miało wpływ na sposób, w jaki postrzegasz księgę z podziałem na główne części księgi, a przez to może mieć wpływ na twoje zrozumienie przesłania księgi jako całości. Trzecim celem identyfikacji materiałów ogólnych jest pomoc w syntezie. Może służyć jako możliwa podstawa syntezy książki.

To właściwie wiąże się z numerem jeden, skupieniem się na głównych cechach i tym podobnych, tak więc na przykład podczas głoszenia lub nauczania możesz chcieć wygłosić serię kazań na temat głównych postaci z książki i tym podobnych. Natomiast, jeśli twoja książka miałaby charakter geograficzny, mógłbyś zechcieć zrobić serię na temat syntezy księgi, która znalazłaby odzwierciedlenie być może w serii kazań, na temat znaczących miejsc w tej książce lub czymkolwiek innym. Drugą rzeczą związaną z materiałami, poza materiałami ogólnymi, są materiały specyficzne.

Nie jest to czynność koniecznie konieczna, ale pomocne może być nadanie każdemu rozdziałowi krótkiego, opisowego tytułu, co naprawdę pomoże w przypomnieniu sobie treści danego rozdziału i pomoże ci przemyśleć zawartość książki bez odwołać się do tekstu. Tytuły rozdziałów. Jeśli zamierzasz nadać tytuł każdemu rozdziałowi, tworząc tytuły rozdziałów, dobrze jest, aby tytuły te były krótkie, zwykle nie dłuższe niż jedno lub dwa słowa i unikalne, tak aby tytuł nadawany dowolnemu rozdziałowi w tej książce nie ma zastosowania do żadnego innego rozdziału tej książki.

Prosty. Czasami w jednym rozdziale dzieją się dwie lub trzy różne rzeczy i wcale nie jest jasne, dlaczego osoby odpowiedzialne za podzielenie naszej Biblii na rozdziały podzieliły je dokładnie tam, gdzie to zrobiły, więc wymyślenie jednego może nie być łatwe prosty tytuł, który tak naprawdę oddaje wszystko, co jest w rozdziale, ale spróbuj to zrobić. Zamiast wymyślać tytuł, który porusza lub stara się uchwycić wszystkie, może dwie lub trzy główne rzeczy, staraj się zachować prostotę.

Tylko jedna myśl, która pojawi się w twoim umyśle, biorąc pod uwagę specyfikę twojego umysłu, pomoże zebrać różnorodną treść tego rozdziału. A potem oczywiście powinno to mieć charakter skojarzeniowy, to znaczy w twoim własnym umyśle i powinno pomóc ci przywołać, skojarzyć to, co masz z treścią tego rozdziału, co tak naprawdę oznacza, że mógłbym mieć dodać tu także inny przymiotnik, a mianowicie „musi być osobisty”. Nie ma czegoś takiego jak dobry lub zły tytuł rozdziału.

Każdy tytuł, który Ci odpowiada, jest dobrym tytułem, który jest dla Ciebie skojarzeniowy, jest dobrym tytułem. Celem nadawania tytułów rozdziałom jest przede wszystkim refleksja. Jak mówię, czasami wymyślenie tytułu rozdziału nie jest łatwe i oczywiste.

Trzeba więc trochę pomyśleć o tym, co tu jest, o treści tego rozdziału. Musisz zastanowić się nad treścią tego rozdziału. I wszystko, co powoduje, że wracasz i zastanawiasz się nad tym, co tam jest, jest to naprawdę forma obserwacji, jest pomocne.

Oraz, oczywiście, dla przypomnienia, aby pomóc ci przemyśleć treść tego rozdziału bez odwoływania się do tekstu i w celach informacyjnych, abyś mógł faktycznie określić, gdzie w książce znajdują się określone dane. Na przykład z Dziejów Apostolskich dowiesz się, że historia Korneliusza i nawrócenia Korneliusza znajduje się w 10. rozdziale. Tytuły rozdziałów pomogą Ci o tym pamiętać.

To kazanie Pawła przed synagogą w Antiochii Pizydyjskiej znajduje się w 13 rozdziale. Rozstanie dróg pomiędzy Pawłem i Barnabą znajduje się tam w rozdziale 15. Nawet móc sobie przypomnieć, pamiętać, że na stronie znajduje się to na samym końcu 13-tego rozdziału.

O służbie Pawła w Filipi, a właściwie o służbie Pawła i Sylasa w Filipi, mowa jest w rozdziale 16. Tytuły rozdziałów naprawdę pomogą Ci przemyśleć treść książki bez odwoływania się do tekstu. Nawiasem mówiąc, może to być bardzo pomocne, gdy zastanawiasz się nad tym, jak rzeczy w księdze biblijnej są ze sobą powiązane.

Ponieważ dość często przychodzą nam do głowy powiązania pomiędzy fragmentami książki, spostrzeżenia na ten temat przychodzą nam do głowy nie wtedy, gdy mamy

przed sobą otwarty tekst i patrzymy na słowa na stronie, ale kiedy robimy coś innego. Kiedy jedziemy samochodem lub może pracujemy w ogrodzie i zastanawiamy się nad zawartością książki, tytułami rozdziałów, które tytuły rozdziałów nam w tym pomagają, niemal nieoczekiwanie pojawiają się powiązania. Och, OK, to wydaje się odnosić do czegoś, co zostało znalezione, można powiedzieć, wcześniej w książce, a ja nigdy nie zestawiałem tych dwóch rzeczy razem, ale teraz, gdy zajmuję się czymś innym, po prostu zastanawiam się bez mając przede mną otwarty tekst na temat tej książki, zastanawiam się teraz nad powiązaniem, które mogą być dość istotne, a które nigdy by mi nie przyszły do głowy, gdybym ograniczała się tylko do tego, że tekst jest otwarty przede mną i patrzenia na strony.

Drugi element, czyli druga faza przeglądu książki, tak naprawdę dotyczy struktury książki, która sama w sobie składa się z dwóch elementów. Konstrukcja składa się z dwóch elementów.

Pierwsza polega na faktycznym zidentyfikowaniu głównych jednostek i podjednostek książki. Dotyczy to tak naprawdę progresji liniowej. Liniowy rozwój książki.

Jednostki główne i podjednostki, podział książki. Drugim składnikiem struktury są nasze główne relacje strukturalne występujące w całej książce. Systemy organizacyjne, które naprawdę badają, w jaki sposób różne elementy książki są ze sobą dynamicznie powiązane.

To dobre miejsce na przerwę. Pojęcie struktury wprowadziliśmy bardzo krótko na początku następnego segmentu. Wrócimy i zbadamy to znacznie dokładniej.

Ale jak mówię, to naprawdę jest w centrum. Działalność analizy strukturalnej znajduje się w centrum naszych badań w zakresie książek. Dlatego badanie będzie wymagało naprawdę dużej uwagi.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 4, Metodologia indukcyjna, Precyzyjna i jasna, Głęboka, Przemieniająca, Komunikatywna, a potem cały przegląd Biblii.